

ubarmhjærtig og nedværdigende som den, der denne Aften overgik ham. Han spurgte sig selv, om da al Retfærdighed var forsvunden fra Verden, siden han skulde finde sig i at sidde her som en Skoledreng, paa Bænk sammen med Korøgttere, Malkepiger og stinkende Stalddrenge. Eller var det da lutter Pral og Deliriumsdrømme, at han var en Herredsfogeds Søn, at han selv var en studeret Mand, og at disse selvsamme Hængetryner, som nu kujonerede ham og det hele Land, i sin Tid havde staaet foran ham med Hatten ærbødigt i Haanden og betragtet det som en Ære, naar han bød dem ind i sin Stue?

... Rundt om langs Stuens Vægge var Samtalen lidt efter lidt stillet af, og tilsidst forstummede den næsten helt. Man sad og ventede paa, at Emanuel eller en anden af de Tilstedeværende skulde give nogen Underholdning tilbedste, oplæse en Fortælling, udlægge et Æventyr el. lign.

Dette Tidspunkt greb Præstegaardskarlen Niels, der havde Plads ved Bordet mellem de andre unge Karle, til et Forsøg paa at henlede Emanuels Opmærksomhed paa sin Person, idet han med forsigtig Haand trak sit „Folkeblad“ saa meget frem af sin indvendige Brystlomme, at et Stykke af det blev synligt ovenfor Frakken. Det hændte nemlig